

R.M. Mc Cheyne

VOLG DIEGENEN WELKE CHRISTUS VOLGEN

„Maar Ruth zeide: Val mij niet tegen, dat ik u zou verlaten, om van achter u weder te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God mijn God.” (Ruth 1 : 16)

In deze twee Moabitische vrouwen zien wij het onderscheid tussen natuur en genade.

1. In Orpa zien wij een vriendelijk, hartelijk karakter duidelijk doorstralen. Zij was tien jaren lang een zeer lieve en liefhebbende vrouw geweest voor haar nu overleden man. Zij was voor haar schoonmoeder Naomi een liefhebbende dochter geweest: „De Heere doe bij u weldadigheid, gelijk u gedaan hebt bij de doden en bij mij.” (vs. 8). Zij kon niet gemakkelijk van Naomi scheiden. Zij besloot zelfs met haar te gaan. (vs. 6). Toen Naomi bij haar en haar schoonzuster aandrang om weer te keren, zeide zij: „Wij zullen zeker met u wederkeren tot uw volk.” (vs. 10). Toen Naomi opnieuw aandrang dat zij terugkeren zou, hief zij haar stem op en weende. En zij kuste haar schoonmoeder hartelijk, en keerde terug tot haar volk en haar goden. O, hoeveel aanvalligs is er in die tere aandoeningen van de natuur! Wie zou geloven dat daarachter een hart verborgen zit zo zwart als de hel!

2. Ook Ruth vertoont een aanvallige, vriendelijke aard. Maar haar hart was ook door de Geest van God getroffen geworden. Naomi was niet alleen haar schoonmoeder geweest, maar zij was ook de moeder van haar ziel geworden. Zij had haar onderwezen in de weg van de zaligheid door het bloed des Lams. En toen de dag van de beproeving aanbrak, en zij scheiden moest óf van haar volk en haar goden, óf van haar geestelijke leermeesteres, voelde Ruth zich vast aan Naomi verbonden. Toen dus Naomi tot haar zeide: „Zie, uw zwagerin is wedergekeerd tot haar volk en tot haar goden; keer gij ook weder uw zwagerin na,” (vs. 15) antwoordde Ruth en zeide: „Val mij niet tegen, dat ik u zou verlaten, om van achter u weder te keren; waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; want uw volk is mijn volk, en uw God mijn God.”

Uit deze woorden trekken wij de volgende les: *wij moeten innig verkleefd zijn aan onze bekeerde vrienden.*

Toen God mij, omstreeks achttien maanden geleden, uit uw midden wegzond, kon ik, ik houd mij daarvan overtuigd, meer dan zestig zielen optellen, die, gelijk ik geloof, op kennelijke wijze van de dood waren overgegaan in het leven gedurende de tijd, welke ik in uw midden geweest was. Nu kan ik, naar ik meen, veel meer, ja meer dan tweemaal zoveel optellen, die door de wondervolle genade van God ertoe gekomen zijn Israëls volk tot hun volk, en Israëls God tot hun God te kiezen. Ik geloof dat er nauwelijks één familie in dit kerkgebouw zal zijn, waarin niet een vriend of bloedverwant werkelijk wedergeboren is. O, dat God op deze dag het besluit van Ruth in uw hart legge dat ook u zich krachtig aansluit aan uw bekeerde vrienden, en zeggen mag: „Waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan” „Uw volk is mijn volk, en uw God mijn God!”

I. Hun God is een dierbare God.

1. Een God die de zonde vergeeft: „Wie is een God gelijk Gij, die de ongerechtigheid vergeeft?” (Micha 7 : 18). Onbekeerde zielen hebben geen God: „Geen hoop hebbende en zonder God in de wereld;” (Ef. 2 : 12) of, gelijk Orpa, geen andere dan valse goden. Wat hun het liefste is, is hun god. Hun buik is hun god, het geld is hun god, of de god dezer wereld is hun god. Maar ach, die god vergeeft de zonde niet. Uw bekeerde vrienden hebben een zondevergevend God gevonden, een God die hun zonden uitdelgt in Zijn bloed, ja, al waren ook hun zonden als scharlaken, de God en Vader van Jezus, een God die de zonden vergeeft: „Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitdelg, om Mijnentwil, en Ik gedenk van u zonden niet.” (Jesaja 43 : 25). „Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen,” (Jesaja 38 : 17) een God, die de Vader is van de verloren zoon: „Als hij nog ver was, zag hem zijn Vader.” (Luk. 15 : 20). Zeg mij, zou u die vrienden, niet aankleven? Zij hadden dezelfde zonden als gij, wellicht hebben zij gedurende lange tijd met u gezondigd. Waarom zou u wanhopen, indien zij genade hebben gevonden? Grijpt de slip van hun kleed aan; want God is met hen.

2. Hun God is een getrouw God, getrouw om hen in staat te stellen tot volharding: „Ik zal u niet begeven, en zal u niet verlaten.” (Joz. 1 : 5). „Die in u een goed werk begonnen heeft, zal dat ook voleindigen tot op de dag van Jezus Christus. (Fil. 1 : 6). „Tot de ouderdom toe zal Ik dezelfde zijn, ja tot de grijsheid toe zal Ik ulieden dragen.” (Jesaja 46 : 4). Als de Heere eenmaal een vuurbrand uit het vuur heeft gerukt, laat Hij die nooit weer daarin vallen. Hij zal eer de hemel en de aarde vallen laten dan een van de Zijnen. Hij bewaart hen nacht en dag. De zielen, welke God voor vier jaren in deze plaats heeft verkoren, heeft Hij tot op deze dag bewaard. Menigmaal zijn zij op het punt geweest van te sterven, maar dan „zond de Heere van de hoogte, Hij nam mij, Hij trok mij op uit grote wateren.” (Psalm 18 : 17). „Wanneer de ellendige en nooddruftige water zoekt, en er is geen, en zijn tong versmacht van dorst, Ik, de Heere, zal hen verhoren, Ik, de God Israëls, zal hen niet verlaten.” (Jesaja 41 : 17).

a. Getrouw in verzoeken: „God is getrouw, die u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen u vermag, maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven, opdat u

ze kunt verdragen.” (1 Cor. 10 : 13). Gelovigen, ziet terug op uw verzoeken. Zij zijn in waarheid verschrikkelijk geweest. U bent aan de rand des verderfs geweest. De Heere heeft u verlost.

b. Getrouw in beproevingen: „Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen.” (Jes. 43 : 2). Ziet u het niet dat de gelovigen een toevlucht hebben in de storm? De gelovigen hier hebben in de laatste vier jaren menige hevige beproeving te doorstaan gehad. Maar God is hun Toevlucht geweest. Hij is de Sterkte voor de arme. Hij is de Helper van de nooddriftigen in al hun noden. Ziet u het niet hoe zij in de ure van beproeving rust gevonden hebben in God hun Zaligmaker? Hoe zij hun smarten uitstortten in het oor van hun Hogepriester? Houdt u dan aan hen vast.

II. Hun volk is een gelukkig volk.

Naomi was een van het afgezonderde volk van Israël. Bij dit volk nu wilde ook Ruth zich voegen. Alleen bekeerde zielen in ons midden hebben zich aangesloten aan het ware Israël, een in waarheid afgezonderd volk. Zij hebben zich aangesloten aan de gemeente van Christus, als de zodanigen die zalig zijn geworden.

1. Zij zijn een van zonden gereinigd volk: „Welgelukzalig is hij wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is.” (Psalm 32 : 1). Zij zijn in het volle bezit van die zaligheid. De zonde is de grootste vloek en de zwaarste last van de wereld. De zonde doet de wereld zuchten, de zielen van de verdoemden sidderen, de hel branden. Maar dit volk heeft geen enkele zonde meer die niet vergeven zou zijn. Zij zijn witter gemaakt dan sneeuw. Zij zijn gans en al rein, zodat er geen enkel vlekje meer aan hen te vinden is. Zij zijn zo zuiver in de heilige ogen Gods als Christus zelf is. Christus heeft al hun zonden gedragen, zij dragen al Zijn gerechtigheid. Christus heeft voor hen de straf, de helse straf gedragen. Zij staan in de liefde Gods. God heeft in hen een welbehagen. Zijn zij niet in waarheid een welgelukzalig volk? Zijn zij niet veel gelukkiger dan u, die deze ondragelijke last van uw zonden zelf te torsen hebt?

2. Zij zijn een heilig volk, zij zijn wedergeboren, zij hebben allen de Heilige Geest. Hij woont in hen, en zal hen nooit verlaten. Zij hebben een oud hart, maar de Heilige Geest voert heerschappij in hen. Zij wandelen in de Geest, zij hebben lief in de Geest, zij bidden in de Geest. Uit zichzelf kunnen zij niet bidden, maar de Heilige Geest onderwijst hen. De hemel woont reeds bij aanvang in hun harten. Zij hebben reeds een voorsmaak van de hemel. Ziet u niet dat zij geen lust meer hebben in uwe vleselijke vermaken? „Ik koos liever aan de dorpel in het huis mijns Gods te wezen, dan lang te wonen in de tenten der goddeloosheid.” (Psalm 84 : 2). Ziet u geen verschil tussen hun natuur, hun gewoonten, hun leven tussen nu en vroeger? Zijn zij niet rustiger, gelukkiger, hemelsgezinder dan voorheen? Zoekt dan wat zij gevonden hebben.

3. Alle dingen werken mee tot hun nut. Wellicht zegt u: *zij zijn een volk dat met vele tegenspoeden te kampen heeft. Sommigen lijden armoede, anderen moeten zich veel berovingen en ontberingen getroosten, anderen liggen te verkwijnen op hun ziekbed.* Het is zo, God handelt met hen als met zonen. Dikwijls roepen zij: „Al deze dingen zijn tegen mij.” Maar in waarheid zijn zij vóór hen. Indien wij het einde konden zien van hetgeen God doet, wij zouden zien dat alles wat de gelovige overkomt hem ten goede is. Wanneer wij in de

haven zullen gekomen zijn, dan zullen wij zien dat iedere wind, ook de hevigste storm, heeft moeten dienen om ons tot de heerlijkheid te voeren.

4. In de dood. Zelfs de goddeloze Bileam zeide: „Mijn ziel sterve de dood des oprechten.” (Num. 23 : 10). „Let op de vrome, en zie naar de oprechte, want het einde van die man zal vrede zijn.” (Psalm 37 : 37). God roept u toe, dat u acht zou slaan op het sterfbed van Zijn kinderen. Soms is het zegevierend als dat van Stefanus: „Ziet, ik zie de hemelen geopend, en de Zoon des mensen staande ter rechterhand Gods. Heere Jezus, ontvang mijn geest!” (Hand. 7 : 56, 59). Meestal met kalme vrede, en zij het ook al dat de zon achter een wolk ondergaat, hoe zoet zal dan de verrassing zijn, wanneer de gelovige zichzelf aan de overzijde van de Jordaan zal vinden aan de paarlen poorten van het nieuwe Jeruzalem! En dan in de armen van de engelen; onder de liefkozingen van Jezus! „Daar blijft een rust over voor het volk van God.” (Hebr. 4 : 9). Zegt mij, wilt ge u niet voegen bij uw Godvrezende kinderen, ouders, broeders, zusters, vrienden? U hebt samen de wereld gediend, u hebt samen gezondigd; wilt u ook niet samen welgelukzalig zijn? „Uw volk is mijn volk, en uw God mijn God.”

III. Zij hebben er behoefte aan dat u met hen gaat.

Het is duidelijk dat Naomi het zeer graag zag dat Ruth met haar ging; alleen wilde zij niet, dat zij slechts uit enkel natuurlijke verkleefdheid met haar zou gaan, maar uit liefde tot Israëls God. Mozes had het graag dat Hobab, zijn schoonbroeder, met hem ging. Mozes kende de waarde van een ziel: „Wij reizen naar die plaats, van welke de Heere gezegd heeft: Ik zal u die geven; ga met ons, en wij zullen u weldoen.” (Num. 10 : 29). Jeremia verlangde zeer dat de Joden van zijn tijd met hem gingen: „Geeft ere de Heere, uw God, eerdat Hij het duister maakt, en eer uw voeten zich stoten aan de schemerende bergen; eer u naar licht wacht, en Hij datzelve tot een schaduw des doods stelle, en tot een donkerheid zette. Zult gijlieden dat dan nog niet horen, zo zal mijn ziel in verborgen plaatsen wenen vanwege uw hoogmoed.” (Jer. 13 : 16, 17). Uw bekeerde vrienden begeren er sterk naar dat u met hen gaat. Het kan zijn dat zij de vrijmoedigheid niet hebben, u dat te zeggen. Het is veel lichter te spreken tot een vreemde dan tot een vriend. Leest u de bezorgdheid niet in hun ogen? Ziet u het niet, hoe graag zij zouden willen, dat u meegaat naar het huis des gebeds? Zij bidden voor u in het verborgen. Zij wenen over u, in verborgen plaatsen, over uw hoogmoed. Indien u niet wilt meegaan, zo zult u achtergelaten worden. Lieve vrienden, gaat voort met wenen en bidden. Deze aarde zou gelijk zijn aan de hemel, indien allen, die wij liefhebben, behouden waren. O, hoe treurig zal het zijn voor degenen, die achtergelaten zullen worden!

IV. Indien u niet gaat, zal er een eeuwige scheiding tussen u zijn.

Toen Orpa terugkeerde van Naomi en Ruth, dacht zij er weinig aan dat zij haar voor immer verliet. Zij had met Ruth wellicht van haar kindsheid af aan samen geleefd. Zij hadden gespeeld rondom dezelfde palmboom, zij hadden voor de deur van dezelfde hut gezeten, zij hadden gewandeld over dezelfde heuvelen van Moab. En nu waren zij voor de eeuwigheid van elkaar gescheiden. Zo is het ook onder ons. Zonder twijfel is er ook onder ons menigeen, die op weg is om eeuwig van ons te worden gescheiden. Hoe vreemd, hoe onnatuurlijk dat twee bomen naast elkaar zouden groeien, de een om in

het paradijs te bloeien, de ander om een vuurbrand te zijn in de hel!

Lieve vrienden, ziet u niet dat sommigen dergenen, die u dierbaar zijn, in waarheid bekeerd en behouden zijn? Ziet u niet dat zij een vrede hebben, die alle verstand te boven gaat, terwijl u nog beladen bent met schulden? Zij worden steeds heiliger, meer liefhebbers van het gebed, meer in ootmoed wandelende, rijpende voor de heerlijkheid; u rijpt voor de hel, uw zonden nemen hand over hand toe. En die scheiding zal voor de eeuwigheid zijn! Het moge zijn dat u hen liefhebt, maar u zult wederkeren tot uw goden.

1ste. U zult gescheiden worden bij de dood; zij zullen ingaan in de heerlijkheid, in het volmaakte licht, u zult uw ogen opslaan in de hel.

2e. U zult gescheiden zijn in de oordeelsdag. Wanneer de Zoon des mensen komen zal in Zijn heerlijkheid, zal Hij de schapen scheiden van de bokken. Zij, die aan Zijn rechterhand zullen staan, zal Hij schitterend belonen, hen vergeldende voor al de goede werken, welke u hen nu dagelijks ziet doen. Al hun gebeden en tranen voor u zullen dan beloning verwerven. U, daarentegen, die ter linkerhand zult worden gesteld, u zult heengaan in de eeuwige pijn. Dan zult u die Zaligmaker zien, welke u nu verwerpt, en „weeklagen over Hem.” Wanneer uw oog uw Godzalige vrienden zal zoeken en niet zien, hoe zult u dan treuren en weeklagen! Dan zal al hun liefde en al uw onwil u weer voor de geest komen. Ouders, hebt u uw bekeerde kinderen lief? Kunt u de gedachte verdragen voor eeuwig van hen gescheiden te zullen worden? Wilt u met Naomi meegaan, of wederkeren tot uw volk en tot uw goden? Hoe zult u het kunnen verdragen, de vrucht uws lichaams te zien met Christus op de troon, terwijl u zelf een vuurbrand zult zijn in de eeuwige hel?

St. Pieterskerk, 1840.